

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort følgende anbringender gældende:

1. Første anbringende: En tilsidesættelse af artikel 107, stk. 3, TEUF

Den appellerede dom tilsidesætter artikel 107, stk. 3, TEUF, idet Retten ved en bedømmelse uden retlige fejl af den omtvistede afgørelse ville have konstateret, at den omstændighed, at der ikke er foretaget en særskilt undersøgelse af, om tildelingen af støtten vil have konkurrencefordrejende virkninger, udgør en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.

I den appellerede dom er der set bort fra, at Kommissionen ikke blot kunne begrænse sin undersøgelse til en fastlæggelse af de forudgående anslåede ekstraomkostninger til projektet på den dårligere stillede lokalitet og for yderligere støtte herudover — uden nogen hensyntagen til appellants konkrete markedsposition — kunne »antage«, at der forelå konkurrencefordrejning.

2. Andet anbringende: En tilsidesættelse af artikel 288 TEUF, artikel 3 og artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 800/2008

Den appellerede dom er i strid med artikel 288 TEUF og artikel 3 og artikel 13, stk. 1, i den generelle gruppefritagelsesforordning (forordning nr. 800/2008), idet Retten ved en bedømmelse uden retlige fejl af Kommissionens afgørelse ikke ville have tillagt en fornyet kompetence til prøvelse af støtte og til at erklære denne støtte uforenelig med det indre marked ved en afgørelse, såfremt denne støtte op til et beløb, der svarer til tærskelværdien efter artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 800/2008, på grundlag af ranghøjere, sekundære EU-retlige bestemmelser allerede materielt er blevet erklæret forenelig med det indre marked.

Konsekvensen af den appellerede dom er endvidere, at appellanten gennem forbuddet mod at modtage støtte på over 17 mio. EUR og op til tærskelværdien i forordning nr. 800/2008, udsættes for forskelsbehandling i forhold til sine konkurrenter. Det ville således være muligt for alle konkurrenter — selv en konkurrent med dominerende stilling — i en sammenlignelig situation og i forbindelse med en tilsvarende stor investering at modtage støtte op til tærskelværdien fra den tyske InvZuIG.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep (Nederlandene) den 4. december 2017 — M. Çoban mod Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sag C-677/17)

(2018/C 094/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Centrale Raad van Beroep

Parter i hovedsagen

Sagsøger: M. Çoban

Sagsøgt: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 3/80 ⁽¹⁾, sammenholdt med tillægsprotokollens artikel 59, fortolkes således, at den er til hinder for en lovbestemt ordning i en medlemsstat, såsom TW's artikel 4a, på grundlag af hvilken en tilkendt supplerende ydelse trækkes tilbage, når modtageren bosætter sig i Tyrkiet, herunder når modtageren har forladt denne medlemsstats område af egen drift? Har det herved betydning, at den pågældende på flyttetidspunkt ikke længere har ret til ophold i henhold til associeringsordningen, men har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge? Har det herved betydning, at den pågældende i henhold til den nationale lovgivning har mulighed for at vende tilbage inden et år efter flytningen og herved få tillægget tilbage, og at denne mulighed består, så længe den pågældende har en EU-opholdstilladelse for fastboende udlændinge?

⁽¹⁾ Associeringsrådets afgørelse nr. 3/80 af 19.9.1980 om anvendelsen af De Europæiske Fællesskabers medlemsstaters sociale sikringsordninger på tyrkiske arbejdstagere og på deres familiemedlemmer (EFT 1983 C 110, s. 60)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van beroep Antwerpen (Belgien) den 4. december 2017 — Vlaamse Gewest ved den flamske regering og ved den flamske minister for budget, finanser og energi samt Vlaamse Gewest ved den flamske regering og ved den flamske minister for miljø, natur og landbrug mod Johannes Huijbrechts

(Sag C-679/17)

(2018/C 094/07)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van beroep Antwerpen

Parter i hovedsagen

Appellanter: Vlaamse Gewest ved den flamske regering og ved den flamske minister for budget, finanser og energi samt Vlaamse Gewest ved den flamske regering og ved den flamske minister for miljø, natur og landbrug

Sagsøgt: Johannes Huijbrechts

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Udgør en situation, hvor en arving arver et skovområde beliggende i udlandet, som drives på bæredygtig måde, ikke er fritaget for arveafgift i henhold til arveafgiftslovens artikel 55c (nu artikel 2.7.6.0.3 i den flamske skattelovbog), mens en arving, som arver et skovområde beliggende i indlandet, som drives på bæredygtig måde, er fritaget for arveafgift i henhold til arveafgiftslovens artikel 55c (nu artikel 2.7.6.0.3 i den flamske skattelovbog), en tilsidesættelse af retten til frie kapitalbevægelser som omhandlet i artikel 63 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?
 - 2) Udgør hensynet til det flamske skovareal som omhandlet i arveafgiftslovens artikel 55c (nu artikel 2.7.6.0.3 i den flamske skattelovbog) et tvingende hensyn af almen interesse, som kan begrunde en ordning, hvorefter fritagelse for arveafgift er begrænset til skovområder, der er beliggende i Flandern, og som drives på bæredygtig måde?
-